

nødvendigt, til Hjemmenes Oprettholdelse og Børnenes Opdragelse. Mange af de gifte Kvinder er ganske sikkert drevet ind i Erhvervslivet derved, at de ser det som en Vej til at skaffe bedre Forhold for deres Børn baade i fysisk Henseende og med Hensyn til Uddannelse og Opdragelse. Hvad derimod de ugifte Kvinder angaar, vil, naar de kommer over det rent personlige Behov, som hedder Mad og Klæder, den overskydende Del af deres Fortjeneste bliver anvendt til at skaffe dem større personligt Velvære og i mange Tilfælde, forsaavidt som Stillingen er godt lønnet, ogsaa Lüksus. Hvad dette Forhold betyder med Hensyn til Arbejdet og Samfundsøkonomien i sin Helhed, skulde hun ikke komme ind paa her, derom kunde der sikkert skrives en lang Afhandling.

Disse Betragtninger, hun her havde fremsat, kunde neppe modsiges i det store og hele, men hvis man desuagtet vilde gaa med til det, der, saavidt hun forstod, var Meningen med Beckers Tale, nemlig at de gifte Kvinder trænges tilbage, maatte man ikke derfor tro, at man udlukkede dem fra Arbejdet, man trænger dem kun over i andet Arbejde, i daarligere betalt

Arbejde, i mindre sikkert Arbejde, man tvinger dem til at yde mere Arbejde for den samme Løn og umuliggør derved, at de samtidig kan være noget for deres Hjem og i nogen Grad fyldestgøre deres Opgave overfor deres Børn. Følgen heraf har vist sig paa mange Omraader. Følgen vil simpelt hen blive den, at det offentlige, Stat eller Kommune, maa træde til for at løse disse Opgaver i stedse større Udstrækning. Hvis det offentlige kunde løse dem ligesaa godt, som de løses i Hjemmet af Moderen, vilde Faren maaske ikke være saa stor, men det tvivlede hun stærkt om. Man kunde heller ikke være blind for, at hvis det blev Tilfældet, vilde det økonomiske Udbytte for Kommunen blive tvivlsomt. Man kan ikke trænge Kvinderne tilbage fra Arbejdet, og man kan ikke tvinge dem til at blive i Hjemmene. Forsaavidt der var Brug for Kvindernes Arbejde blev det nødvendigt at afpasse Arbejdsforholdene efter dem, Tvang duede ikke, Spørgsmaalet maatte nødvendigvis løses i Overensstemmelse med Udviklingen, det maatte løses dels paa Grundlag af de indhøstede Erfaringer og dels ogsaa i Overensstemmelse med selve

Naturens Anvisninger. Der var i Virkeligheden høstet Erfaringer paa adskillige Omraader, og de pegede alle i den Retning, at der rimeligvis vilde ske en Adskillelse, en Arbejdsdeling, saa at Kvinderne efterhaanden glider ind paa de Omraader, hvor de har deres naturlige Forudsætninger. Der er dels foretaget Undersøgelser og dels ogsaa gjort Forsøg paa at lette Arbejdet for Kvinderne. I Tyskland har man i Stedet for at udelukke de gifte Kvinder, hvad heller ikke ret vel lod sig gøre, — i alt Fald var deres Arbejdskraft fuldkommen nødvendig i det industrielle Arbejde — søgt at tilpasse Arbejdsforholdene efter dem. Dels har man indrettet Møttagelsesstuer, Opholdsrum paa Arbejdsstedet, hvor Mødrene kunde modtage deres Børn en Tid paa Dagen, amme dem og sørge for deres Fornødenheder, og dels har man med Hensyn til Arbejdet indført en Halvdagsturnus i visse Virksomheder. Andre Undersøgelser, maaske nærmest teoretiske, men dog ogsaa praktiske, er foretaget af det bekendte Forfatterpar, Sidney og Beatrice Webb. Deres Arbejde og deres Undersøgelser er resulterede i den førnævnte Anskuelse, som sik-

## Fangen.

*Skyldig eller ikke skyldig!*

Længe efter at Dommeren havde ophørt at tale, syntes hun, at disse Ord lød fra alle Sider. — Hun saa intelligently og tiltalende ud, som hun stod der med Hænderne krampagtig knyttede om Skranken foran hende. De store, brune Øjne søgte nervøst efter Deltagelse. — *»Skyldig eller ikke skyldig!«* — Snart, maaske om nogle faa Minutter, vilde hun faa at vide, om de ansaa hende for skyldig i Mordet paa hendes Mand.

Hun forsøgte at tilbagekalde i Erindringen alt, hvad der var passeret siden hin ulykkelige Aften. Det var kun en Uge siden, hun første Gang stod for Skranken og hørte, hvorledes hendes dygtige Advokat søgte at faa hende frikendt. Det forekom hende som en Evighed. *»Skyldig eller ikke skyldig!«* Atter hørte hun de forfærdelige Ord. Hun syntes, at alle disse Mennesker raabte og krævede hendes Liv for en Forbrydelse, som hun aldrig havde begaaet.

Hun saa sig om for at finde et venligt, deltagende Blik. Var der da ingen Barmhjertighed til i denne Verden? I Aften var hun enten fri eller — hele hendes Legeme skælvede ved Tanken. — Var der virkelig ingen, som troede paa hendes mange Gange gentagne Forsikring: *»Jeg sværger til Gud, at jeg er uskyldig! Hav Medlidenhed med mig. Jeg havde min Mand, men dræbt ham har jeg ikke!«*

Jo, hendes Advokat, den Mand som havde brugt alle sine Kræfter for at frelse hendes Liv, som fuldstændig havde optrevlet og tilintetgjort de fremlagte Beviser, han troede paa hendes Uskyld. Hun saa hen paa paa ham og mødte hans kloge Øjne, fulde af Overbevisning, Mod, Liv, Interesse og Spænding. Jo, han troede hende!

*»Skyldig eller ikke skyldig!«* lød det atter for hendes Øren. Det blev mørkt for hendes Øjne, hun tog sig sammen endnu en Gang og raabte: *»Jeg er uskyldig, jeg har ikke myrdet min Mand!«* Hendes Skrig høstes til Salens fjerneste Krog og ogsaa af

den Mand, som havde frelst hendes Liv.

Da hun vaagnede laa hun indsvæpt i Tæpper med en Pude under Hovedet. — Hun saa sig om i Rummet, og hendes Blik faldt paa en Buket røde Roser paa Bordet ved Siden af hende. Hun flyttede Blikket til sine Forældres Portræt. Hun syntes de stirrede paa hende, som vilde de spørge: *»Er du skyldig eller er du uskyldig?«* Hun satte sig op og stirrede frem for sig: *»Jeg er fri og dog ikke fri.«* *»Hvorledes gaar det mit Barn,«* lød Moderens Stemme for hendes Øre. — Var den ligesaa mild og om som altid, eller lød den ikke kold og frastødende? Hun vilde græde, men kunde ikke, hun følte sig nedtrykt, ensom, udstødt af Samfundet.

Ved Siden af Roserne laa et Brev fra hendes Advokat, den Mand som havde frelst hendes Liv. Den eneste, der troede hende.

Hun læste Brevet, hvori han bad hende se op til sig, saa snart hun kunde. Hun besluttede sig til straks